

Nr 21

Av fru **Boman m. fl.**, om tillsättande av andliga rådgivare vid ungdomsvårdsskolorna.

Den sedan flera år tillbaka stigande ungdomsbrottsligheten är för närvarande ett av vårt lands allvarligaste problem, och inga framkomliga vägar bör därför lämnas oprövade när det gäller att komma till rätta härmed. Om grundorsakerna till den ökande brottsligheten kan det råda delade meningar. De splittrade hemmen, bostadsbristen m. fl. omständigheter betyder mycket, men en av de allra främsta faktorerna är med visshet den avkristning som ägt rum inom vårt folk. Därigenom har respekten för andra människors liv och egendom minskat i väsentlig grad. Om ej den ödesdigra utvecklingen brytes, kommer svårigheterna att torna upp sig än högre i en nära framtid. Ett stärkande av de andliga värdena är ett livsvillkor i dagens situation.

Man konstaterar att de statliga ungdomsvårdsskolorna, som har till uppgift att söka tillrättaföra vilsekommen ungdom och förvandla dem till samhällsnyttiga medborgare, icke begagnar sig av den positiva hjälp en andlig rådgivare skulle kunna ge. En person som sitter i fängelse har tillgång till en fängelsepräst eller fängelsemissionär, som aldrig tvingar sig på fången men som likväl finns där tillgänglig vissa dagar för konsultation, om fången skulle vilja tala med honom. Även för patienter som är intagna på sjukhus har liknande arrangemang vidtagits — där finns i regel tillgång till en själasörjare för dem som behöver råd eller tröst i svåra stunder. För den akademiska ungdomen är det också sörjt, genom fyra studentpräster, liksom för skolungdomen i gymnasierna — men till den statliga ungdomsvården är ingen knuten som har till uppgift att vara andlig rådgivare, vilket är en stor brist.

Många av de ungdomar som är omhändertagna på ungdomsvårdsskolor står helt främmande för kristendomen och har således svårt att självmant uppsöka en pastorsexpedition för att få råd av en för dem okänd prästman. Någon form av andlig rådgivning för ungdomsskoleleverna skulle därför vara av utomordentligt stort värde och skulle kunna verksamt bidra till elevernas rehabilitering.

Den åtgärd som synes ligga närmast till hands för att bota den föreliggande bristen vore således att till de under socialstyrelsen hörande ungdomsvårdsskolorna knyta förslagsvis två tjänster som ambulerande andliga rådgivare, med uppgift att avlägga besök på skolorna. Ungdomarna

skulle informeras om att en sådan kraft finns för deras räkning, så att den som ville utnyttja tillfället också bereddes möjlighet härtill. I vederbörandes åligganden skulle ingå att vid sitt besök på skolan hålla ett slags kollektiv samling eller andaktsstund på frivillig väg för dem som önskade närvara och sedan en enskild mottagning för samtal.

Hos både sjuka och friska människor finns, enligt vad all erfarenhet visar, ett starkt behov att föra en diskussion om andliga ting med någon förtrogen. För funktionärerna på ungdomsvårdsskolorna med deras svåra och ofta otacksamma arbete skulle de andliga rådgivarna kunna vara en god hjälp och tillgång i arbetet för det klientel som är satt under deras vård. Att just ungdomsvårdsskoleleverna, som mer än de flesta skulle vara i behov av andlig vägledning, i motsats till alla andra undandragits denna möjlighet är beklagligt och får kanske tolkas som ett rent förbiseende av de myndigheter som organiserat den statliga ungdomsvården. För att garantera eleverna sådan vägledning borde genom statens försorg tillsättas andliga rådgivare, eftersom erfarenheten tyder på att det icke går att tillfredsställande lösa frågan med hjälp av frivilliga krafter. Självfallet måste mycket stora krav ställas på rådgivarnas kapacitet, inte minst på tidigare erfarenhet från praktiskt ungdomsarbete och förmåga att komma i kontakt med ungdomsklientelet. Vi betvivlar dock icke, att det finns lämpliga personer att tillgå eller att många av dessa med glädje skulle vilja ställa sig till förfo-gande för detta pionjärarbete, där vi tror att mycket står att vinna.

De kostnader som är förknippade med inrättandet av två sådana tjänster är ytterst ringa, om man jämför med de stora summor som dyrbara experiment inom den statliga ungdomsvården kostar. Vi är dessutom fast förvissade om att det blir väl använda pengar, som i sinom tid kommer att ge riklig återbäring. Om också endast några få ungdomar eller en enda av dessa kan hjälpas från den bana som leder till fängelset, så är detta väl investerade pengar. Ingen människa i vårt land bör förmenas det värde som den andliga rådgivningen kan betyda.

Med stöd av vad vi ovan åberopat hemställer vi,

att riksdagen måtte uttala sig för inrättande av förslagsvis två tjänster med i motionen angivna uppgifter.

Stockholm den 21 januari 1957

Märta Boman

Axel Gustafsson
i Borås

Eric Nelander

Eva Karlsson

Jöns Nilsson

Einar Rimmerfors